

Arrest

nr. 85 024 van 23 juli 2012
in de zaak RvV x / II

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 30 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 april 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 mei 2012 met referentenummer x.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 6 oktober 2011, in functie van zijn minderjarige Belgische zoon, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 3 april 2012 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 4 april 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 06.10.2011 werd ingediend door:

*Naam: [C.]
Voorna(a)m(en): [A.]
Nationaliteit: Guinese
[...]*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen uit artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 zijn van toepassing op de ouders van een minderjarige Belg, "die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen".

Uit het politieverlag van samenwoning dd. 06.02.2012 blijkt dat de betrokkene niet samenleeft met zijn zoon.

Uit de bewijzen die de betrokkene voorlegde in het kader van zijn aanvraag tot humanitaire regularisatie blijkt dat er in de periode januari tot en met april 2011 negen begeleide bezoeken met zijn zoon stonden gepland waarvan de betrokkene er uiteindelijk maar voor vijf opdaagde. Uit het dossier blijkt overigens dat de bezoeken tussen de betrokkene en zijn zoon op 28.05.2011 vroegtijdig werd stopgezet en dat deze op heden nog niet werd hervat. Het feit dat de betrokkene opnieuw omgangsrecht eist met zijn zoon kan niet aanvaard worden als afdoende bewijs voor de affectieve band tussen zichzelf en zijn zoon aangezien er op heden nog geen uitspraak werd gedaan omtrent deze eis. Overigens blijkt uit het politieverlag van samenwoning dd. 06.02.2012 dat er in de woonplaats van de betrokkene nergens foto's van het kind van de betrokkene of baby-spuilletjes konden worden aangetroffen.

Het is bijgevolg niet afdoende bewezen dat de betrokkene op heden een affectieve band met zijn zoon onderhoudt.

Om de financiële band tussen zichzelf en zijn zoon te bewijzen legt de betrokkene loonfiches van zichzelf voor en één ontvangstbewijs van een poststorting op een derdenrekening van een advocaat. Aangezien op het ontvangstbewijs van de storting noch de naam van het kind van de betrokkene noch de naam van diens moeder vermeld staat, is het niet afdoende bewezen dat de betrokkene een financiële band onderhoudt met zijn kind.

De betrokkene voldoet bijgevolg niet aan bovenstaande voorwaarden uit artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan de betrokkene.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van de rechten van de verdediging. Hij stelt tevens dat een manifeste beoordelingsfout gemaakt werd.

Hij verschaft volgende toelichting:

“1.

Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de

beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

2.

Zo wordt verzoekers verblijf van meer dan drie maanden op het Belgische grondgebied geweigerd omdat niet afdoende bewezen is dat verzoeker een affectieve band met zijn zoon onderhoudt.

Volgens verweerder zou verzoeker van de negen geplande begeleide bezoeken met zijn kind in de periode januari tot en met april 2011 slechts voor vijf zijn opgedaagd. Verweerder stelt eveneens dat de bezoeksregeling tussen verzoeker en zijn zoon op 28 mei 2011 vroegtijdig werd stopgezet en tot op heden niet hervat werd. Verweerder motiveert verder dat het door verzoeker geëiste omgan[g]srecht niet kan aanvaard worden nu er nog geen uitspraak werd gedaan omtrent deze eis en dat uit het politieverlag van samenwoning blijkt dat er nergens foto's van het kind of baby-spullen konden worden aangetroffen.

3.

Dat evenwel de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer/argumenten te formuleren.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat evenwel verweerder heeft nagelaten zich voldoende te informeren minstens verzoeker te horen hieromtrent.

Dat de beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Dit is in casu niet gebeurd nu, alvorens een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen, geen afdoende onderzoek werd verricht en verzoekers verdediging/standpunt niet werd gehoord.

3.

Dat er tevens sprake is van schending van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht nu verweerder heeft nagelaten een grond[ig] en zorgvuldig voorafgaand onderzoek te voeren.

Dat verweerder voorafgaandelijk onvoldoende informatie heeft ingewonnen.

Dat bovendien de informatie, welke verweerder in zijn bezit heeft en waarop de beslissing gemotiveerd is geenszins correct is en niet overeenstemt met de werkelijkheid/met de feiten/met het verslag dd. 28 mei 2011 van het CAW regio Brugge overgemaakt aan de Jeugd[re]chtbank van Brugge/met de door verzoeker neergelegde besluiten dd. 15.02.2012/met de behandeling van zijn vordering door de Jeugdrechtbank pas op 27.09.2012 en met het sociaal verslag dd. 9.12.2010 neergelegd ter griffie van de Jeugdrechtbank te Brugge.

4.

Dat immers uit het schrijven en verslag dd. 28 mei 2011 van het CAW regio Brugge overgemaakt aan de Jeugd[re]chtbank van Brugge aangaande de begeleiding van verzoeker met zijn zoon "Chronologisch overzicht[t] van de begeleiding [C.]/[N.],[J. C.]" blijkt dat van de tien begeleide bezoeken van verzoeker met zijn zoon er vier niet zijn doorgedaan en dit enkel en alleen omdat "de moeder moest werken" (dd. 19.02.2011), "de moeder eerst een opvolgingsgesprek wenste vooraleer de bezoeken verder te zetten" (dd. 5.03.2011), "wegens ziekte van [J.]" (dd. 2.04.2011) en "wegens ziekte van [J.]" (dd. 16.04.2011) (cf. stuk 2).

Dat bovendien uit dit verslag tevens blijkt dat de moeder van het kind uiterst verbale agressie uitte t.a.v. de begeleidster van de Bezoekruimte en dat de moeder van het kind uiteindelijk eenzijdig heeft beslist de begeleiding binnen de Bezoekruimte stop te zetten.

In haar besluit stelt de psychosociaal begeleidster dat van de uiteindelijk twaalf geplande bezoeken er vier bezoeken door de moeder geannuleerd werden, dat na het tot drie maal toe plaatsvinden van verbale agressie van moeder tav begeleidster(s) van de Bezoekruimte en dit in aanwezigheid van haar kind [J.] er besloten werd het dossier op te schorten en dat enkel als de moeder bereid is om op een constructieve en respectvolle manier met de Bezoekruimte samen te werken het dossier kan terug opgenomen worden (p.5).

Dat derhalve uit voormeld verslag dd. 28 mei 2011 blijkt dat de moeder alles in het werk stelt om te vermijden dat concludant zijn kind (terug) ziet en dat derhalve concludant geen enkele schuld treft aan het feit dat hij heden geen effectieve band met zijn zoon onderhoudt en dat er dus dan ook bv geen baby spulletjes in zijn woonplaats konden worden aangetroffen.

Dat verzoekers oprechte wil om een affectieve band te hebben met zijn kind eveneens blijkt uit het sociaal verslag dd. 9.12.2010 neergelegd ter griffie van de Jeugdrechtbank te Brugge (cf. stuk 3).

Dat ook met dit verslag verweerder nalaat rekening te houden.

Dat verzoeker wel degelijk in het bezit is van foto's van zijn kind (cf. stuk)

Dat derhalve verweerder geenszins in de bestreden beslissing kan stellen dat verzoeker nalaat een affectieve band met zijn zoon te onderhouden.

5.

Dat vervolgens verweerder in de bestreden beslissing onterecht besluit dat uit het opnieuw opeisen door verzoeker van omgan[g]srecht met zijn zoon via de blijvende saisine van de Jeugdrechtbank niet kan afgeleid worden dat er sprake is van een effectieve band tussen verzoeker en zijn zoon.

Dat verzoeker opmerkt dat verzoeker via de gerechtelijke weg alles in het werk stelt om zijn kind terug te zien (nu de moeder dit hem niet toelaat) (cf. neergelegde besluiten op de Jeugdrechtbank te Brugge dd. 15.02.2012, stuk 4).

Dat uit het volharden van verzoeker om een secundair verblijf van zijn kind bij hem te verkrijgen, verweerder juist wel een bewijs voor de effectieve band tussen verzoeker en zijn kind diende af te leiden.

Dat verzoeker eveneens geen enkele schuld treft wanneer zijn vordering pas opnieuw op 27 september 2012 door de Jeugdrechtbank te Brugge zal worden behandeld (cf. stuk 5).

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout in hoofde van verweerder en schending van de motiveringsplicht- en de zorgvuldigheid nu verweerder heeft nagelaten voldoende informatie in te winnen omtrent verzoekers situatie in het licht van de toepassing van het art. 40ter Vw.

6.

Zo wordt verder verzoekers verblijf van meer dan drie maanden op het Belgische grondgebied geweigerd omdat verzoeker niet afdoende bewijst een financiële band te onderhouden met zijn kind.

Dat verzoeker opnieuw dient vast te stellen dat er sprake is van schending van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht nu verweerder heeft nagelaten een grond en zorgvuldig voorafgaand onderzoek te voeren.

Dat verweerder voorafgaandelijk onvoldoende informatie heeft ingewonnen.

Dat immers verzoeker be[na]drukt dat hij pas recent in in het bezit is van een attest van immatriculatie ingevolge zijn aanvraag verblijfskaart familielid van een burger van de Unie (voordien verbleef hij illegaal in België en had hij geen inkomsten, cf. sociaal verslag dd. 9.12.2010, p. 4, stuk 3) en derhalve pas onlangs aan de slag is kunnen gaan om (voldoende) inkomsten te verwerven.

Dat evenwel uit de storting op de derdenrekening van zijn raadsman sowieso verweerder kon/diende af te leiden dat deze storting door conculant niet anders kan zijn dan de maandelijksse onderhoudsbijdrage voor zijn kind.

Dat bovendien verzoeker in de dd. 15.02.2012 neergelegde besluiten op de griffie van de Jeugdrechtbank uitdrukkelijk te kennen heeft bereid te zijn een onderhoudsbijdrage voor zijn kind aan de moeder te betalen gelet op het feit dat hij pas recent over inkomsten beschikt (cf. stuk 4).

Dat derhalve verweerder geenszins in de bestreden beslissing kan stellen dat verzoeker nalaat een financië[le] band met zijn zoon te onderhouden.

7.

Dat derhalve de beslis[s]ing niet steunt op deugdelijke feitenvergaring en derhalve niet deugdelijk gemotiveerd is.

8.

Dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van het artikel 4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen nu hij alles in werk stelt om een effectieve en financiële band met zijn kind te onderhouden.

Dat derhalve verzoeker geenszins een beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten kon worden betekend.”

2.2. Verweerder repliceert als volgt:

“Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07 laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij tevens blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St.1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen ontkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoeker werd geweigerd, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekers uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoekers enig middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op verzoekers concrete kritiek, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat de verwerende partij gelden dat verzoekers beschouwingen niet kunnen worden aangenomen.

[...]

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van verzoekers specifieke situatie heeft geoordeeld dat het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoeker diende te worden geweigerd, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Verzoeker houdt voor dat de gemachtigde ten onrechte zou geoordeeld hebben dat verzoeker geen affectieve band met zijn kind heeft aangetoond. Dienaangaande verwijst verzoeker naar een verslag van het CAW regio Brugge dd. 28.05.2011, waaruit zou blijken dat verzoeker geen enkele schuld treft aan het feit dat hij geen affectieve band met zijn zoon onderhoudt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt echter niet dat verzoeker het voormeld verslag dd. 28.05.2011 aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ter kennis heeft gebracht. Waar de gemachtigde geen kennis had van voormeld verslag, kon er uiteraard niet over gemotiveerd worden in de bestreden beslissing.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

In verzoekers middel is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Ten overvloede laat de verwerende partij nog gelden dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het manklopen van de bezoekregeling tussen verzoeker en zijn zoon geenszins enkel te wijten is aan het gedrag van de moeder van het kind, gelet op het feit dat op 06.05.2011 door CAW regio Brugge werd vastgesteld dat verzoeker "opnieuw te laat kwam", waarbij lastens verzoeker bijkomende voorwaarden werden genoteerd. In zoverre verzoeker het gebrek aan affectieve band met zijn zoon volledig lijkt toe te schrijven aan de moeder van het kind, merkt de verwerende partij op dat verzoekers beschouwingen niet kunnen worden aangenomen.

Door de gemachtigde werd na gedegen onderzoek van de elementen die verzoekers dossier daadwerkelijk kenmerken geenszins onredelijk geoordeeld dat verzoeker geen affectieve, noch financiële band met zijn zoon onderhoudt.

In zoverre verzoeker middels de uiteenzetting in zijn enig middel een feitelijke herbeoordeling door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beoogt, laat de verwerende partij gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de gevraagde beoordeling niet kan maken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van de marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (zie o.m. R.v.St. 17 januari 2007, nr. 166.820).

Verzoeker slaagt er niet in aannemelijk te maken dat de gemachtigde een kennelijk onredelijke beslissing zou genomen hebben. De bestreden beslissing stelt terecht dat het loutere feit dat betrokkene opnieuw omgangsrecht eist met zijn zoon, geenszins kan volstaan als bewijs van een affectieve band. Terwijl verzoeker er evenmin in slaagt aan de hand van concrete elementen te bewijzen dat hij via zijn raadsman onderhoudsbijdragen betaalt voor zijn kind. Dienaangaande beperkt verzoeker zich tot ongestaafde beschouwingen.

De verwerende partij laat nog gelden dat verzoeker niet ernstig kan voorhouden dat de gemachtigde onvoldoende informatie zou hebben vergaard in het kader van verzoekers aanvraag tot gezinshereniging. Het komt uiteraard toe aan verzoeker om de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen en alle bewijsstukken ter staving van zijn aanvraag aan de gemachtigde voor te leggen. Terwijl verzoeker niet kan betwisten in de mogelijkheid te zijn gesteld om op nuttige wijze alle relevante inlichtingen naar voor te brengen.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoeker diende te worden geweigerd, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclus.

Terwijl verzoeker zich ook niet dienstig kan beroepen op de vermeende schending van de rechten van verdediging.

“Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. Derhalve zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet.”(R.v.V. nr. 1842 van 20.9.2007)

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.”

2.3.1. Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.2. In de mate dat verzoeker daarnaast stelt dat de motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing niet correct zijn en dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in voorliggende zaak moet onderzocht worden in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet voorziet dat een ouder van een minderjarige Belg die zijn identiteit aantoot met een identiteitsdocument en die zijn kind begeleidt of vervoegt een recht op verblijf kan laten gelden.

Het is niet betwist dat verzoeker de vader is van een Belgisch kind, J. C., geboren te Roeselare op 8 november 2008, en dat hij zijn identiteit heeft aangetoond door middel van een paspoort.

Verweerder houdt evenwel voor dat verzoeker zijn kind niet begeleidt of vervoegt. Hij meent tot deze conclusie te kunnen komen op basis van de vaststelling dat verzoeker niet samenleeft met zijn zoon, dat verzoeker niet steeds opdaagde op het ogenblik dat een begeleid bezoek aan zijn zoon mogelijk was, dat de bezoeksregeling is stopgezet, dat er nog geen rechterlijke uitspraak is omtrent een nieuwe

bezoekregeling, dat in verzoekers appartement geen babyspulletjes of foto's konden worden aangetroffen en dat er geen bewijzen zijn dat verzoeker onderhoudsgeld betaalt.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat de verstandhouding tussen verzoeker en de moeder van zijn kind, juffrouw H. N., niet goed is en deze laatste niet wenst dat verzoeker contact heeft met zijn kind. Verzoeker heeft, teneinde toch een relatie met zijn kind te kunnen opbouwen, gepoogd een omgangsregeling af te dwingen. In eerste instantie werd gestart met begeleide contacten in het bezookhuis van het CAW te Brugge. In de periode 8 januari 2011 – 14 mei 2011 werden tien begeleide bezoeken georganiseerd. Vier van deze bezoeken konden geen doorgang vinden omdat juffrouw H.N. geen medewerking kon of wenste te verlenen en/of omdat het kind ziek was. De stelling van verweerder dat verzoeker slechts vijf maal op negen geplande bezoeken kwam opdagen vindt geen steun in de aan de Raad voorgelegde stukken. Uit deze stukken blijkt dat verzoeker zich steeds aanmeldde wanneer hem de mogelijkheid geboden werd zijn kind te zien in het bezookhuis. Het gegeven dat verzoeker, een aantal maal een paar minuten te laat was, waarbij hij in één geval een attest inzake een treinvertraging kon voorleggen, is niet van die aard om te besluiten dat verzoeker aan de basis ligt van het feit dat vier van de geplande contacten met zijn zoon geen doorgang konden vinden of dat hij geen affectieve band met zijn kind zou hebben. De Raad dient bijgevolg vast te stellen dat verweerder een aantal gegevens incorrect heeft geapprecieerd.

Het betoog van verweerder dat hij niet op de hoogte werd gesteld van het verslag waarin wordt toegelicht wat de omstandigheden waren die ertoe leidden dat verzoeker niet steeds zijn zoon kon zien, doet geen afbreuk aan het gegeven dat verweerder, zonder hiertoe over duidelijke inlichtingen te beschikken, uitging van de foutieve veronderstelling dat verzoeker aan de basis lag van het ontbreken van een meer regelmatig contact met zijn zoon.

Verweerder heeft verder aangegeven dat de bezoekregeling vroegtijdig werd stopgezet, doch gaat voorbij aan het feit dat deze stopzetting het gevolg was van het feit juffrouw H. N. niet langer wenste mee te werken aan het systeem van begeleide bezoeken en hieruit dus niet zonder meer kan afgeleid worden dat verzoeker niet wenste tot een gezinsrelatie met zijn minderjarig kind te komen.

Voorts stelt verweerder dat het gegeven dat verzoeker via de jeugdrechtbank een omgangsrecht met zijn zoon eist niet aantoonde dat er een affectieve band tussen hem en zijn zoon bestaat. In het licht van de inspanningen die verzoeker reeds leverde om een normale vader-zoon relatie tot stand te brengen is een dergelijke stellingname kennelijk onredelijk. Het feit dat verzoeker een vordering indient om via de rechtbank een omgangsrecht af te dwingen houdt in casu minstens een indicatie in dat hij een verdere gezinsrelatie met zijn kind wenst.

Aangezien tot op heden de jeugdrechter nog geen uitspraak heeft gedaan omtrent de door verzoeker ingestelde vordering en zijn kind dus in afwachting van deze uitspraak de facto nog steeds permanent bij juffrouw H. N. verblijft is het ook niet onlogisch dat kan worden vastgesteld dat verzoeker heden niet samenleeft met zijn zoon en in zijn woning (nog) geen babyspulletjes kunnen aangetroffen worden. In casu laat deze vaststelling echter niet zonder meer toe te besluiten dat verzoeker zijn kind niet vervoegt. Het feit dat verzoeker zich niet schuldig maakt aan eigenrichting, doch een vordering instelde bij een rechtscollège om gedurende bepaalde dagen van de week met zijn kind te kunnen samenwonen kan bezwaarlijk tegen hem ingeroepen worden. Verder kan uit het verslag dat een wijkagent na een bezoek aan verzoeker opstelde niet afgeleid worden dat aan verzoeker gevraagd werd of hij over foto's van zijn kind beschikte en toont verzoeker aan wel degelijk tal van foto's van zijn kind, op verschillende leeftijden, te hebben.

Daargelaten de vraag of artikel 40ter van de Vreemdelingenwet vereist dat een Belgische ouder een financiële band aantoonde met zijn minderjarige kind dat hij wenst te vervoegen moet worden opgemerkt dat verzoeker een bewijs overmaakte inzake een storting van honderd euro aan zijn raadsman waarbij onder de rubriek "mededeling" uitdrukkelijk is vermeld "*pension alimentaire*", zodat er geen twijfel over kan bestaan dat het een betaling van onderhoudsgeld betrof. Dit werd ook zou begrepen door de ambtenaar die op 3 april 2012 een tweede bewijsstuk met dezelfde vermelding in ontvangst nam en die noteerde dat het aangebrachte stuk een "*bewijs betaling onderhoudsbijdrage via de advocaat*" is. Er blijkt trouwens niet dat verweerder rekening heeft gehouden met dit tweede stuk, aangezien in de motivering van de bestreden beslissing slechts sprake is van "*één ontvangtbewijs van een poststorting*". Het tweede stortingsbewijs werd nochtans op 3 april 2012 om 15 uur per fax aan verweerder overgemaakt door de vreemdelingendienst van de stad Kortrijk en blijkens de stukken van het administratief dossier maakte verweerder dezelfde dag pas om 16.46 uur aan voormelde dienst de bestreden

beslissing over, zodat hij niet kan voorhouden dat de aanvullende inlichtingen niet voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing beschikbaar waren.

De Raad dient bijgevolg te concluderen dat verweerder niet met alle gegevens in het dossier rekening heeft gehouden, dat bepaalde stukken niet correct werden geapprecieerd en dat de conclusies die getrokken worden uit andere stukken kennelijk onredelijk zijn.

Verzoeker kan derhalve gevolgd worden in zijn stelling dat de materiële motiveringsplicht miskend werd.

Hij kan evenzeer gevolgd worden in zijn standpunt dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig werd voorbereid en niet is gesteund op alle gegevens van het dossier. In dit verband moet worden opgemerkt dat verzoeker niet in gebreke is gebleven om zijn situatie toe te lichten en om zijn reeds gestelde en voorgenoemde handelingen om tot een normale gezinsrelatie te komen uiteen te zetten, doch dat verweerder – naast het feit dat hij ten minste één stuk over het hoofd heeft gezien – duidelijk, gezien de specificiteit en de complexiteit van de situatie, niet bij machte was om zonder een eigen bijkomend onderzoek de situatie van verzoeker correct in te schatten en geen initiatief heeft genomen om bijkomende inlichtingen in te winnen.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet onderzocht te worden (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 april 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juli tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK